

Barry Lyga

Het spel

ISBN 978-90-225-6450-9
ISBN 978-94-023-0000-2 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Game*
Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company
Vertaling: Jan Pott
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Thinkstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 Barry Lyga
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.
© 2014 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kathy. Eindelijk.

DEEL 1

3 spelers, 2 partijen

1

Ze had gegild, maar ze had niet gehuild.

Dat was wat hij zich van haar zou herinneren, dacht hij. Niet de kleur van haar haren of haar ogen. Niet de ronding van haar heupen of de lijn van haar lippen. Niets van dat alles. Zelfs niet haar naam.

Ze had gegild. Gegild naar een ongeïnteresseerde, met sterren bezaaide hemel. Ze gilden allemaal. Iedereen gilde.

Maar ze had niet gehuild.

Niet dat huilen haar geholpen zou hebben. Hij zou haar sowieso vermoorden, dus wat ze deed, was onbelangrijk. En toch bleef het hangen: geen tranen. Ze hilde niet. Vrouwen huilden altijd. Het was hun laatste, beste wapen. Met huilen kregen ze vriendjes zover dat ze hun excuses aanboden, en met huilen kregen ze echtgenoten zover dat ze hen in hun armen sloten. Met huilen troggelden ze bij papa het extra geld los voor de baljurk.

Ze gilde. Ze gilde prachtig.

Maar eerlijk is eerlijk, hij miste het huilen.

Later, toen hij klaar was, keek hij op haar neer. Het was nog vroeg, zo vroeg dat de zon nog niet opgekomen was, maar de ochtend was warm en in de lucht hing een vage geur van motorolie. Nu ze stil was en dood en daar roerloos lag, kon hij zich niet meer herinneren waarom hij haar had vermoord. Heel even vroeg hij zich af of dat vreemd was, maar hij verwierp die twijfel onmiddellijk. Ze was één van de velen. Er waren anderen geweest en er zouden er nog meer volgen.

Hij knielde naast haar en haalde een kort, scherp mes uit de schede. Liet zijn vingertoppen even over haar lichaam dwalen.
Hij koos voor de linkerheup. Hij begon te kerven.

2

De man die lag te sterven, heette...

Ach, dat was niet belangrijk. Namen waren etiketten voor *dingen*, dat wist de moordenaar. Naamwoorden. Persoon, plaats, ding, idee, dingen die je op school leerde. Zie je dit ding waaruit ik drink? Ik plak er een etiket op, 'kop', en wat dan nog? Zie je dit ding dat ik om mijn lichaam hang? Dat geef ik het etiket 'shirt', nou en? Zie je dit ding dat ik heb opengemaakt naar de donker wordende hemel, zodat het schitterende maanlicht erin kan schijnen? Dat geef ik het etiket 'Jerome Herrington', en wat dan nog?

De moordenaar ging staan en rekte zich uit, maakte een holle rug. Het was niet gemakkelijk geweest om het ding met het etiket 'Jerome Herrington' vijf trappen op te dragen. Zijn spieren deden pijn. Gelukkig hoefde hij het ding 'Jerome Herrington' niet ook nog weer naar beneden te dragen.

Het hoofd van het ding rukte naar links en naar rechts. De ogen staarden recht voor zich uit, zonder te knippen. Zonder te knippen omdat hij geen keuze had. De moordenaar had om te beginnen zijn oogleden verwijderd. Het allereerst. Heel belangrijk.

De moordenaar hurkte bij het hoofd van het ding en fluisterde: 'We zijn nu heel dichtbij. Heel dichtbij. Ik heb je buik opengesneden en ik moet zeggen: je bent prachtig in het maanlicht. Zo heel prachtig.'

Het ding met het etiket 'Jerome Herrington' zei niets. Dat vond de moordenaar onbeleefd. Maar toch was hij niet kwaad. De moordenaar wist wat woede was, maar hij had het nooit ervaren. Woede was verspilde tijd en energie. Woede was nutteloos. 'Woede' was een

etiket voor een emotie die nergens goed voor was.

Misschien kon het ding met het etiket 'Jerome Herrington' simpelweg zijn eigen schoonheid niet waarderen. De moordenaar dacht even na, reikte toen omlaag en tilde een glibberige, bloederige handvol darmen uit de opening in het ding. Het maanlicht schitterde op de glanzende, grijsrode windingen.

Het ding met het etiket 'Jerome Herrington' kreunde van de hevige, aanhoudende pijn. Het tilde het hoofd op, spande zich in alsof het wilde ontsnappen, maar was amper in staat om het hoofd omhoog te houden.

Het ding jankte. Tranen stroomden over de wangen. Het probeerde te praten.

De moordenaar straalde. Het ding klonk gelukkig. Dat was goed.

'Bijna klaar,' beloofde de moordenaar. Hij liet de darmen vallen. Op hetzelfde moment hield de nek van het ding het niet langer vol en viel het hoofd terug. Het ene vallen klonk dof, het andere vochtig.

De moordenaar trok een klein, scherp mes uit zijn laars. 'Het voorhoofd, denk ik,' zei hij. Hij begon te kerven.

3

Billy Dent staarde in de spiegel. Hij herkende zichzelf niet echt, maar dat was niets nieuws. Billy had vrijwel altijd een vreemde gezien in spiegels, al van jongs af aan. In het begin had hij degene gehaat die hem overal leek te achtervolgen en was hij bang geweest voor degene die hem stalkte in spiegels en etalageruiten. Maar op den duur had hij begrepen dat wat hij in de spiegel zag, was wat anderen zagen als ze naar hem keken.

Op de een of andere manier zagen anderen de echte Billy niet. Ze zagen iets wat op hem leek. Iets wat menselijk en sterfelijk leek. Iets wat eruitzag als een prooi.

Op straat klonk het malende, mechanische geluid van een vuilpers. Billy trok de gordijnen open en keek naar buiten. Drie verdiepingen lager werden blikjes en flessen in een vuilniswagen samengeperst.

Billy grinnikte. 'O, New York,' fluisterde hij. 'We gaan zo veel plezier maken.'

DEEL 2

4 spelers, 3 partijen

4

Het was een koude, heldere dag in januari toen ze bij elkaar kwamen om Jazz' moeder te begraven.

'Begraven' was waarschijnlijk het verkeerde woord. Er was geen lichaam. Janice Dent was meer dan negen jaar geleden verdwenen, toen Jazz acht was, en niemand had haar sindsdien nog gezien. Iedereen wist dat ze dood was. De rechter had haar dood verklaard toen de wettelijke periode van zeven jaar was verstreken. Jazz had zichzelf er alleen niet toe kunnen brengen die laatste stap te zetten.

Een begrafenis.

Als enig kind van de meest beruchte seriemoordenaar op de wereld was hij van jongs af aan meer dan vertrouwd geraakt met de mechanismen van de dood en de manieren waarop je dood kon gaan. Maar merkwaardig genoeg had hij tot dit moment nog nooit een begrafenis bijgewoond.

In zekere zin school daar gerechtigheid in: bij veel begrafenissen van slachtoffers van zijn vader was ook geen lichaam geweest. Daar waren natuurlijk wel meer rouwenden geweest. Bij de begrafenis van Janice Dent, de vrouw van Billy, waren nog geen tien mensen aanwezig. De pers werd godzijdank bij het hek van de begraafplaats tegengehouden.

Er zou niemand huilen om Janice Dent. Vandaag niet. Haar ouders waren al lang geleden overleden en ze was enig kind geweest. Voor zover Jazz bekend was, waren er geen vrienden van haar meer in Lobo's Nod, er had zich in ieder geval niemand gemeld toen de begrafenis was aangekondigd. Jazz vond dat passend, ze was alleen verdwenen en ze zou alleen worden begraven.

Zijn vriendin Connie stond naast hem en kneep in zijn hand. Aan de andere kant stond G. William Tanner, de sheriff van Lobo's Nod, de man die meer dan vier jaar geleden Billy Dent voor het gerecht had gebracht. Hij kwam het dichtst in de buurt van een vaderfiguur voor Jazz, een ironische samenloop van omstandigheden waar Billy Dent waarschijnlijk om had gelachen. Zo zat het gevoel voor humor van Billy Dent in elkaar.

'Here,' zei de priester, 'wij bidden U dat U blijft waken over onze geliefde zuster Janice in Uw koninkrijk. Zij is al enige tijd geleden van ons heengegaan, o Here, en we weten dat U al die tijd over haar hebt gewaakt. Nu bidden wij U dat U over ons waakt als wij om haar rouwen.'

Jazz ervoer het als ongemakkelijk dat hij wilde dat dit maar zo snel mogelijk voorbij zou zijn, dat de priester zou afronden en hen zou laten gaan. Sinds de aanval van de Impressionist, een epigoon van Billy Dent, op Lobo's Nod, en daarna de ontsnapping van Billy uit de gevangenis, de wijde wereld in, een paar maanden geleden, had Jazz er vurig naar verlangd om zijn verleden zo veel mogelijk af te sluiten. Hij wist dat er een wrede afrekening in het verschiet lag (van Billy was niets vernomen, maar dat zou niet zo blijven), dus wilde hij dat het verleden tot rust zou komen. Eindelijk erkennen dat zijn moeder dood was, was de grootste stap die hij tot nu toe had gezet.

Het was Jazz om het even geweest welk geloof zijn moeder zou begraven. Vader McKane, priester van de kerk in Lobo's Nod, was het meest bereid geweest om de dienst te leiden, dus had Jazz gekozen voor katholiek. Maar terwijl de priester maar doordreunde, vroeg Jazz zich af of hij misschien toch niet een iets minder breedsprakig geloof had moeten kiezen. Hij zuchtte en kneep in Connies hand en staarde recht voor zich uit naar de kist. In de kist lag een verzameling gloednieuwe knuffelbeesten van het soort dat zijn moeder voor hem had gekocht toen hij klein was. Er lagen ook een paar cupcakes met citroenglazuur in die Jazz had gebakken. Dat was de krachtigste herinnering aan zijn moeder, de cupcakes met citroenglazuur die ze bakte. Hij had het kunnen laten bij een dienst en een grafsteen, maar hij had het allemaal gewild, het hele begrafenisritueel. Hij wilde letterlijk getuige zijn van de begrafenis van zijn verleden.

Sentimenteel? Waarschijnlijk. En wat dan nog? Alles begraven. Alle herinneringen en emoties begraven en verdergaan.

Verspreid rond de begraafplaats bevonden zich meer dan tien politieagenten en agenten van de FBI. Toen de autoriteiten eenmaal lucht hadden gekregen van Jazz' plan een uitvaartdienst voor zijn moeder te houden, wilden ze beslist surveilleren, overtuigd als ze waren (of misschien in de hoop) dat Billy de verleiding niet zou kunnen weerstaan om bij deze gelegenheid uit zijn schuilplaats te kruipen. Dat was verspilde tijd, had Jazz hun verteld, maar zijn pogingen hen te overtuigen waren even effectief geweest als een sloophamer tegen een vloedgolf.

Billy zou zich nooit blootgeven voor iets zo prozaïsch en voorstelbaars als een begrafenis. Hij was een paar keer aanwezig geweest bij begrafenissen van zijn slachtoffers, maar dat was voordat zijn gezicht schermvullend te zien was geweest op alle HD-televisies over de hele wereld. 'Butcher Billy' was veel te slim om zijn beruchte gezicht nu juist hier te laten zien.

'We gaan het toch doen,' had een FBI-agent Jazz verteld, die zijn schouders had opgehaald en had gezegd: 'Je moet het zelf weten als je belastinggeld over de balk wilt gooien.'

Ten slotte rondde de priester af. Hij vroeg of nog iemand van de aanwezigen het woord wilde voeren bij het graf en keek daarbij Jazz doordringend aan. Maar Jazz wilde niets zeggen. In ieder geval niets in het openbaar. Hij had al jaren geleden leren leven met de dood van zijn moeder. Er viel gewoon niets meer te zeggen.

Tot zijn verbazing echter knikte de priester en wees hij over Jazz' schouder. Jazz en Connie keerden zich beiden om, hij las ook op haar gezicht de verbazing, en zagen Howie Gersten, Jazz' beste vriend, voorzichtig tussen G. William en Jazz door manoeuvreren en zijn uiterste best doen Jazz niet in de ogen te kijken. Howie droeg een zwart pak met een olijfgroene stropdas, hij was zeventien jaar oud en twee meter lang, en zag eruit als de blanke versie van Baron Samdi, de skeletachtige voodoogod van de doden, die Jazz op afbeeldingen had gezien. De mouwen van het colbertje waren iets te kort voor Howies belachelijk lange armen, zodat er zo'n vijf centimeter witte boord en bleke pols uitstaken.

'Ik ben Howie Gersten,' zei Howie, toen hij bij de grafsteen stond.

Jazz begon bijna te lachen. Iedereen hier wist al wie Howie was. ‘Ik heb mevrouw Dent niet gekend. Maar ik vind gewoon dat als je iemand begraaft, als je vaarwel zegt, dat iemand dan iets moet zeggen. En ik denk dat ik dat moet doen, omdat ik Jazz’ beste vriend ben.’ Howie schraapte zijn keel en keek Jazz voor het eerst even aan. Geluidloos vormde hij met zijn lippen de woorden: ‘Niet kwaad worden, kerel.’

Een onderdrukt lachje klonk op onder de aanwezigen. Connie schudde haar hoofd. ‘Die jongen...’

‘Hoe dan ook,’ ging Howie verder, ‘ik bedoel dit. Toen ik klein was, ben ik veel gepest. Ik heb hemofilie, dus ik moet altijd voorzichtig zijn, en als je dan bedenkt dat ik ook nog een vreselijk magere lat ben, dan roep je het onheil gewoon over je af, weet je? En ik zou graag zeggen dat mevrouw Dent heel aardig tegen me was en aardige en bemoedigende dingen tegen me zei toen dat allemaal gebeurde, maar zoals ik al zei, ik heb haar nooit gekend. Tegen de tijd dat ik Jazz tegenkwam, was zij, ik zal maar zeggen, niet meer in de buurt.

Maar wat ik wil zeggen... Ik bedoel... En volgens mij ligt het heel erg voor de hand, maar iemand moet het zeggen. We weten allemaal dat Jazz’ vader, eh, nou niet precies een fantastisch rolmodel was, ik bedoel, is. Maar toen ik tien was of zo, waren een paar jongens een keer gezellig bezig me blauwe plekken op mijn armen te stompen. Toen kwam Jazz langs. Hij was kleiner dan zij en zij waren met meer, en eerlijk is eerlijk, aan mij had hij niet zo veel...’

Opnieuw onderdrukt gelach.

‘... maar Jazz ging gewoon op die klojo’s af, eh, sorry, vader. Hij ging gewoon op ze af en, eh, gaf ze op hun donder, dat is wel niet zo heel christelijk en zo, dat weet ik wel, maar ik kan je vertellen dat het er heel mooi uitzag van waar ik stond. En ik denk dat ik bedoel dat, wat ik echt bedoel is, ik heb het al eerder gezegd, dat ik mevrouw Dent nooit heb gekend, maar dat ze een goed mens moet zijn geweest, omdat ik wel behoorlijk zeker weet dat Billy Dent Jazz niet heeft geleerd om hemofiliepatiënten in bescherming te nemen tegen pestkoppen. En dat wou ik graag zeggen. Ik zal u missen, mevrouw Dent, ook al heb ik u nooit gekend. Ik wou dat het wel zo was.’ Hij begon terug te lopen naar de groep rouwenden, bleef toen